

Адміністративна реформа як комплексний, обумовлений стратегічними завданнями захід, повинна здійснюватись у п'яти напрямках, чотири з яких безпосередньо охоплюються відносинами предмета адміністративного права. Це насамперед створення нової правової бази, що регламентує державне управління, формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення нової системи державного управління, кадрове забезпечення нової системи державного управління, а також наукове та інформаційне забезпечення моніторингу її функціонування.

В умовах проведення адміністративної реформи і реформи адміністративного права, відкриваються реальні перспективи подальшого вдосконалення функціонуючої владно-управлінської моделі. Цей захід повинен мати комплексний характер і належне науково-теоретичне обґрунтування, в якому повинен враховуватись кращий позитивний досвід зарубіжних демократичних країн.

Доброніца Т. О.,
студентка 3 курсу Житомирського відділення
ННІЗДН НАВС

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Оборона України - це система політичних, економічних, соціальних, воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних та інших заходів держави щодо підготовки до збройного захисту та її захисту в разі збройної агресії або збройного конфлікту.

Обороноздатність держави - здатність держави до захисту в разі збройної агресії або збройного конфлікту. Вона складається з матеріальних і духовних елементів та є сукупністю воєнного, економічного, соціального та морально-політичного потенціалу у сфері оборони та належних умов для його реалізації.

В Україні існують наступні види Збройних Сил: Сухопутні війська, Повітряні Сили, Військово-Морські Сили.

Управління в сфері оборони здійснюється на підставі Законів України "Про оборону України" від 6 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 5 жовтня 2000 р.), "Про Збройні Сили України" від 6 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 5 жовтня 2000 р.), "Про загальний військовий обов'язок і військову службу" від 25 березня 1992 року (в редакції Закону України від 18 червня 1999 р.), "Про альтернативну (невійськову) службу" від 12 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 18 лютого 1999 р.), "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" від 20 грудня 1991 року (зі змінами і доповненнями), "Про пенсійне забезпечення військовослужбовців та осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ" від 9 квітня 1992 року (зі змінами і доповненнями), "Про Ряду національної безпеки і оборони України" від 5 березня 1998 р., "Про Личуву прикомандовану службу" від 3 квітня 2003 року, "Про приватну оборону" від 3 лютого 1993 року. Положення про Міністерство оборони України, затвердженого Указом Президента України від 21 серпня 1997 р. №

888 в редакції Указу Президента України від 4 липня 2002 р. № 618/2002 та інших нормативних актів

В управлінні обороною безпосередню участь бере Верховна Рада України яка затверджує обсяг бюджетних асигнувань на оборону загальну структуру і чисельність Збройних Сил України. Запоздовжує військовий стан на Україні оголошує стан війни в випадку необхідності виконання міжнародних договорів по спільній обороні від агресії. Здійснює законодавче регулювання питань сфери оборони

Головнокомандуючим Збройними Силами України є Президент України. Він вживає необхідних заходів щодо забезпечення обороноздатності України Президент України поає на затвердження Верховній Раді України проекти воєнної доктрини концепції військового будівництва державної програми розвитку озброєння та військової техніки а також пропозиції щодо загальної структури Збройних Сил України та бюджетних асигнувань на їх утримання.

Рада Національної безпеки і оборони України є координативним органом з питань національної безпеки та оборони України. Вона координує і контролює діяльність органів виконавчої влади в сфері національної безпеки й оборони. Головою Ради національної безпеки і оборони є Президент України. Він же

Кабінет Міністрів України в системі органів оборони Кабінетом Міністрів відволиться основна роль в забезпеченні армії і флоту всім необхідним Він визначає обсяги матеріально-технічних ресурсів промисловства та іншого майна для потреб оборони чисельність громадян України які підлягають призову на строкову службу Затверджує плани нагромадження матеріальних ресурсів мобілізаційного резерву Керує мобілізаційною підготовкою створює і ліквідує військові навчальні заклади військові кафедри вищих навчальних закладів (визначає поаялок їх створення)

До військового командування належать: Генеральний штаб Збройних Сил України командування військ Збройних Сил України оперативні командування командування військових об'єднань з'єднань частин Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань

До органів військового управління відносяться: Міністерство оборони України інші центральні органи виконавчої влади що здійснюють керівництво військовими формуваннями утвореними відповідно до законів України Генеральний штаб Збройних Сил України інші штаби командування управління постійні чи тимчасово утворені органи в Збройних Силах України та інших військових формуваннях призначені для виконання функцій з управління в межах їх компетенції військами (силами) об'єднаннями з'єднаннями військовими частинами військовими навчальними закладами установами та організаціями які належать до сфери управління зазначених центральних органів виконавчої влади а також військові комісаріати що забезпечують виконання законодавства з питань загального військового обов'язку і військової служби мобілізаційної підготовки та мобілізації.

Міністерство оборони - це орган державного управління Збройними Силами України який несе повну відповідальність за їх розвиток та підготовку до виконання завдань оборони.

Законом України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» передбачено відповідальність керівників, інших посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, а також підприємств, установ, організацій усіх форм власності та громадян, винних у порушенні порядку військового обліку, допризовної підготовки, приписки до призовних дільниць, призову на дійсну військову службу, призову на військову службу офіцерів запасу, проходження навчальних зборів (занять), мобілізаційної підготовки й мобілізаційної готовності, явки за викликом у військовий комісаріат, а також у вчиненні інших порушень законодавства про загальний військовий обов'язок і військову службу.

У зв'язку з особливостями військової служби не застосовуються до військовослужбовців та військовозобов'язаних, які призвані на збори, такі види адміністративних стягнень, як виправні роботи та адміністративний арешт.

Дисциплінарну владу командир (начальник) застосовує до підлеглого військовослужбовця на підставі протоколу про адміністративне правопорушення, який він отримав від уповноваженого державного органу або посадової особи, що мають право накладати адміністративні стягнення. Він вирішує питання про визначення по відношенню до винної особи конкретного заходу адміністративного впливу і контролює реалізацію цього рішення.

Зимовська І. О.,
студентка КМ-2А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

З моменту набуття Україною незалежності розпочався новий етап в становленні та розвитку як держави так і державної служби, що характеризується законодавчими змінами в багатьох сферах суспільного життя, в тому числі і в адміністративній сфері. Процес реформування інституту державної служби розпочався із прийняттям Закону України «Про державну службу» у 1993 році, що стало новим етапом в історії державної служби. Вивченням проблем даного питання займалися такі вчені-дослідники, як: В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, В. О. Воробйова, І. П. Голосніченко, С. В. Ківалов, Ю. М. Козлова, В. М. Манохін, Н. Р. Нижник, О. Ю. Оболенський, А. О. Селіванова, С. С. Студенікіна та ін.

У процесі проходження служби в державних органах можна виділити низку загальних ключових моментів, які в сукупності відображають зміст процесу перебування на посаді. Інститут проходження державної служби складається з:

- організації підбору кадрів в управлінський апарат;
- здійснення переміщень працівників по службі;
- встановлення і реалізація засобів звільнення з державної служби [4, с.145-146].